

Rielsen: Det er ikke uden med en vis Betænkelighed, at jeg betragter nærværende Forslag til Lov om en extraordinair Bevilling til Krigsministeriet, selv i den reducerede Form, hvori det er kommet til dette Thing. Det er imidlertid ikke min Agt derfor at stemme imod Lovforslaget. Jeg skal meget mere slutte mig til dem, der ville stemme for samme; idet jeg anseer de bethdelige Udgifter, som det vil medføre, for en ligefrem Conseqvens af Hærløven. Det er en Selvfølge, at vil man have en Hær, saa skal man have den vel bevæbnet og vel beklædt, hvad enten den er stor eller lille. Skulde den store Hærs Forsyning med Vaaben, Beklædning osv. medføre for store Udgifter, da maatte man dog albrig gaae ind paa at forsyne den slet, for at beholde den stor, men man maatte hellere beslutte sig til at indskrænke Armeens Styrrelse. Jeg skal altsaa gjerne stemme for de Poster i Lovforslaget, som gaae ud paa Armeens Forsyning med Munderingsfager og Materiel og i det Hele for Lovforslaget. Skulde der være nogen Post deri, som særlig kunde vække min Betænkelighed, vilde det være den sidste Post, den, som angaaer Kjøbenhavns Søbefæstning. Men, foruden at jeg i det Hele gjerne skulde være med til at stemme for, hvad der kunde bidrage til Kjøbenhavns Forsvar, saa skal jeg ogsaa af den Grund stemme for denne Post, at jeg ligeledes betragter den som et B til et A. Har man først Søforterne, saa maa man ogsaa have den tidsvarende Forsyning af dem med Materiel, og jeg skal derfor ikke lægge Vægt paa, at min personlige Anskuelse muligt hellere vilde være gaaet ud paa en mere flydende Søbefæstning for Kjøbenhavn end den, vi have faaet. Saaledes som den er, mener jeg nemlig, at der maa sørges for, at den bliver fuldstændig.

Grunden til, at jeg har tilladt mig at tage Ordet, har imidlertid ikke været den, at jeg har ønsket særlig at udtale det, som jeg nu har sagt, men derimod den, at jeg ønsker at fremsætte et Par Ytringer, som ere foranledigede ved den Anmærkning, som i det andet Thing er indstødt i Lovforslaget med Hensyn til Armeens Beklædning. Hvis og forsaavidt denne Anmærkning staaer blot og bart som en Bemyndigelse for Krigsministeren til at tillade

Bærnepligtige selv at anskaffe deres Overmundering, har jeg ikke Noget imod den at erindre, men Bestemmelsen i samme er jo vistnok, om jeg saa maa sige, udgaaet fra en Vagtante eller en ældre Tanke, som alt forlængst har været fremsat, og som man har betegnet som „Armeens Selvbeklædning“ — troer jeg — eller „Selvbeklædningsystemet.“ Jeg har imidlertid saa store Betænkeligheder ved Indførelsen af et saadant System, at jeg føler mig opfordret til allerebe nu at udtale mig derimod. Der er ganske vist i det andet Thing fremkommet Udtalelser derimod, og jeg troer, at ligeledes den høitærede Krigsminister har udtalt sig mod Indførelsen af et saadant System, men jeg anseer det dog for at være i sin Orden, at en Stemme om denne Sag ogsaa kommer til at lyde her fra Thinget. Min Stemme vil ikke kunne være for det omtalte System, thi jeg maa ansee Selvbeklædningsystemet for høist farligt og høist betænkeligt for Armeen. Jeg skal dog ikke fortabe mig i en nærmere Udvikling af Grundene herfor. Jeg troer, at det vil være erkjendt, navnlig efter de senere Aars Krige, af hvor væsentlig en Betydning Beklædningsvæsenet er for Armeens Virksomhed, men jeg troer tillige, at man ved Selvbeklædningsystemet fuldstændig vilde tabe Garantien for denne meget vigtige Betingelses Tilværelse i Tilfælde af, at Armeen pludselig skulde gjøres mobil. Forsaavidt er det nu altsaa kun en Reservation, som jeg for Diebliffet vil tage, for det Tilfælde, at den omtalte Bestemmelse skulde agtes ført videre igjennem, og forsaavidt der navnlig deraf skulde tænkes uledet et tvunget Selvbeklædningsystem, som skulde knytte sig til en Godtgjørelse for Overmunderingsstykker, omtrent i Lighed med hvad der hidtil har fundet Sted med Hensyn til Undermunderingen. Men bortset herfra, er Anmærkningen, selv saaledes som den lyder, ikke uden Betænkelighed for mig. Der er vel kun Tale om „Godtgjørelse til de Bærnepligtige, som i Henhold til de af Krigsministeren derom fastsatte Betingelser selv anskaffe sig Overmundering eller Dele deraf“, og Krigsministeren kan altsaa stille Betingelser. Men, stjøndt jeg nu skal have den Tillid til den høitærede Krigsminister,